

Trisztán sebe

„Noch ist kein Schiff zu sehn!”

(Richard Wagner: *Tristan und Isolde*)

1

Sebemből romlott éjszaka szivárog
s a holdfény gennye; átvérzem a reggel
gézeit; ájulásomban a tenger
megbillen, túlfolyik a láthatáron,

mint serleg peremén, s az ürbe fröccsen, –
kialszik sisteregve csillagom...

Reád köszöntöm – félig már vakon –
Isten borát, mely habzik-forr előttem:

a tengerár sós-keserű vizét,
mely elválaszt és mégis összeláncol
véled, Izolda, – tajtékos öled

örvénylik benne, nyílik és bezárul...
Bár elragadna! Fúlhatnék beléd!
Halál se kell már nékem kívüled.

2

Mily csodakard hasított rád sebet?
Öled a halálon ütött seb, résre
nyitott kapu egy más szabásu létbe,

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)